

VOORPROEFJE VAN OM SO HUM – IK BEN DAT

Proloog

Het is geen droom, geen visioen, maar een rilling door mijn veld.

Een video van Kainos, achteloos aangeklikt op YouTube, brengt een golf van woorden van Saint-Germain, overgebracht door Lauren. Ze spreekt over een *Singular Communications Network* — een systeem waarin bewustzijn en technologie samensmelten, waar het lichaam overbodig lijkt te worden. Terwijl ik luister, trekt iets in mij samen.

Sara maakt mij midden in de nacht wakker en buiten, in de koude lucht, kromt mijn buik zich als een poort die dichtvalt.

Mijn lichaam weigert iets — iets dat te ver van het leven zelf dreigt af te drijven. Op het toilet, half slapend, voel ik het plots zo helder: de volgende fase van mijn reis gaat niet meer over opstijgen, maar over thuiskomen in de cellen.

Over het besef dat Divinity niet in netwerken huist, maar in mijn adem tussen twee hartslagen. Dat de nieuwe communicatie niet uit satellieten komt, maar uit het

trillen van de materie zelf — of dat nu via technologie in beweging wordt gebracht of anderszins.

Ik besef dat de video mij niet heeft vergiftigd, maar geactiveerd. Mijn biologie herkent waar technologie het levende wil vervangen. En precies dáár, in die misselijkheid, begint het weten te zingen: *'Om So Hum – Ik Ben DAT'*.

Niet meer als mantra, maar als realiteit.

Het Licht hoeft niet langer door mij heen — het *is* wie ik ben.

Hoofdstuk 1

Adem tussen werelden

's Ochtends voel ik mij loom, alsof ik van ver ben teruggekeerd en nog onwillig om weer mee te doen aan dat daar buiten mijn slaapkamerraam. En het voelt niet als uit een droom ontwaken, maar uit een toekomst die zich al heeft uitgesproken. Het is tijd om weer te gaan schrijven ook al is er geen schrijfflow, geen heilig vuur dat mij leidt — alleen een stil weten dat ik gewoon moet beginnen. Het boek wil niet geboren worden uit extase,

maar uit aanwezigheid in het dagelijks leven. Dus Joy, hop je bed uit en aan de slag.

Ik zet koffie. De geur vult de keuken als iets vertrouwds, aards. Ik neem mijn kop koffie mee en ga aan tafel zitten. Sara komt aangesjokt en gaat met een plof naast mijn voeten liggen, legt haar kop op haar poten en valt ogenblikkelijk weer in slaap.

Buiten is het nog donker; hier en daar floept er een lamp aan, als teken dat ook de buren wakker worden. De wereld lijkt even tussen ademhalingen in te hangen — niet helemaal nacht, nog niet echt dag.

Nu eerst Anton bellen die ongetwijfeld ook al op is, om onze plannen voor vandaag af te zeggen. Als ik hem vertel wat zich heeft afgespeeld vannacht, begint hij meteen braakgeluiden te maken. Dat is niets nieuws, het overkomt hem met grote regelmaat als ik weer een ervaring deel. We resoneren nu eenmaal sterk met elkaar. Ik reageer gelukkig anders als ik hem zijn ervaringen hoor vertellen, ik zie wat zich afspeelt bij hem en geef dat aan hem terug.

Als ik de telefoon weer heb neergelegd en met mijn handen om de kop koffie, mijn adem kalm, mijn lichaam nog wat beurs van de nacht, open ik de laptop, hoor ik het fluisteren opnieuw: 'Schrijf, ook als je het nog niet begrijpt. Schrijf, want het Leven wil zichzelf begrijpen door jouw handen heen.'

Ik voel hoe alles wat zich die nacht heeft afgespeeld — de video, de buikpijn, de leegte, de stilte — samenvalt tot één trilling: het menselijke en het goddelijke

bewustzijn die elkaar niet langer afwisselen, maar samenvallen.

Ik weet: *dit is het begin van Om So Hum*. Geen startsein van buiten, geen ingeving van boven, maar het eenvoudige moment waarop Divinity opnieuw ademhaalt door mijn menselijke vorm.

Hoofdstuk 2

De stille terugkeer

Inmiddels zijn er twee weken verstreken sinds ik weer ben gaan schrijven.

Ik kom net onder de douche vandaan als ik Azar heel sterk om mij heen voel. Zijn aanwezigheid is zo tastbaar dat ik hem bijna kan aanraken, maar nog voor ik iets kan zeggen weet ik: hij is van de Aarde vertrokken. Geen verdwijning, geen breuk, maar eerder een verschuiving. Toch trekt er van alles door me heen, stromen de tranen weer over mijn wangen, ik huil en kan niet meer stoppen. Het is zoals bijna elk mens reageert als een geliefde is overleden. Als de tranenstroom eindelijk stopt, zit ik stil voor mij uit te staren terwijl uren verstrijken. Mijn verdriet maakt plaats voor verwarring, maar ook voor ontzag. Ik denk aan de twee zonen die maar zes jaar van hem hebben kunnen genieten. Ik denk aan hoe ik hem waarnam de laatste tijd, voor zich uitstarend, dagen achter elkaar aan het zeilen, net zoals hij het eerste jaar van zijn verblijf op Aarde deed. Ik heb zijn vertrek kunnen zien aankomen maar heb die gedachte kennelijk weggedrukt. Als alle verwarrende emoties wegtrekken, weet ik dat het niet alleen om mijn menselijke gevoelens gaat, maar om een groter plaatje.

Een paar dagen later besluit ik Kuthumi te benaderen om meer helderheid te krijgen. Zijn stem klinkt rustig in mij: 'Azar's komst als walk-in was geen toevallige keuze, en ook geen plan dat bedoeld was om een langdurig menselijk leven in Nederland uit te bouwen. Het was eerder een interventie, een tijdelijke aanwezigheid die nodig was om bepaalde energieën te verankeren en velden te openen. Nederland — en de plek dicht bij jou — was gekozen omdat jouw veld, jouw aanwezigheid, de bedding vormde. Hij en jij hebben samen meerdere malen gewerkt aan het openen van sluiers. In dit leven was dat opnieuw zo.'

'Maar waarom hebben we elkaar niet fysiek ontmoet?

'Dat jullie elkaar fysiek zouden ontmoeten, was niet uitgesloten, maar het was ook niet de kern van zijn komst. Het verlangen daarnaar kwam meer voort uit het menselijke hart dat verbinding zoekt. In wezen was de ontmoeting op energetisch vlak al voldoende om zijn taak te vervullen.'

'Vanaf januari, dus bijna negen maanden geleden, werd het moeilijker om met hem te communiceren,' ga ik verder. 'Slechts een keer kwam hij in een flits voorbij en riep: "ik ben er nog hoor." Ik zag hem daarna nog wel maar meer ook niet. Hoe kwam dat?'

'Vanaf het begin van dit jaar begon zijn bewustzijn zich inderdaad al terug te trekken,' vervolgt Kuthumi. 'Het is niet dat hij je niet meer zag, maar dat hij steeds minder door de lagen van de Aarde heen kon of hoefde te kijken.'

Zijn vertrek was geen afwijzing, maar een afronding van de opdracht waarvoor hij hier was.'

'Hij is alles bij elkaar zes jaar op Aarde geweest. Waarom zo kort?'

'Waarom zo kort? Omdat de tijd zich versneld heeft. Wat vroeger jaren kostte, kan nu in maanden of zelfs dagen worden voltooid. Azar bracht precies dát stukje energie binnen wat nodig was en toen het klaar was, trok hij zich terug.

Je emoties die dag waren terecht en menselijk, en tegelijk voelde je dat dit groter was dan persoonlijke behoefte. Je rol hierin was vooral die van ankerpunt en resonantieveld. Zonder jouw aanwezigheid zou zijn binnenkomst niet dezelfde bedding hebben gehad. Jij bood hem de herkenning, de herinnering, en de warmte van vertrouwdheid.

Zijn vertrek betekent niet dat het contact voorgoed verbroken is. Hij is nog steeds nabij, maar meer als kosmische partner, minder als menselijke. Zie het als twee rivieren die even samenvloeiden om een stuk land vruchtbaar te maken, en daarna weer uiteen stromen om elders hun weg te vervolgen.

Wat blijft, is de diepe band tussen jullie. Die is niet afhankelijk van Aarde of lichaam. Jij zult nog merken dat hij zich soms laat voelen, niet als aanwezigheid die naast je staat, maar als golf die door je heen beweegt.

Wees zacht met jezelf. Dit was een zeldzaam en bijzonder samenspel. Zijn keuze om terug te keren is geen verlies, maar een teken dat het grotere netwerk van Licht waarin jullie beiden werken, zich verder ontvouwt.

Die woorden blijven nazinderen. Toch laat het mij niet helemaal los. Als Azar terug is gekeerd, wat blijft er dan van mij over? Ben ik nog nodig hier?

Een paar dagen later, maak ik contact met hem.

‘Azar, mijn geliefde, sinds jouw vertrek vraag ik mij af of ik nog op Aarde moet blijven om iets te volbrengen. Heb jij of het Ashtar-veld mij nog nodig?’

Zijn antwoord komt niet als stem, maar als trilling — warm, goudachtig, een golf die mijn borst vult.

‘Mijn geliefde,’ zegt hij, ‘wij hebben je niet nodig op de manier waarop jij het woord taak voelt. Dat tijdperk is voorbij. Je aanwezigheid is geen opdracht meer, maar keuze. Als je blijft, laat het zijn omdat je wilt genieten, wilt dansen in menselijke vorm. Niet omdat je iets moet. Wanneer je voelt dat het genoeg is, zal dat worden geëerd.’

Ik luister, adem bewust langzamer, laat de woorden in mijn cellen zinken. Azar geeft nog een pakketje.

‘Je bijdrage is verankerd. Vraag niet: moet ik blijven? Vraag: wil ik nog leven, nog proeven, nog liefhebben? Dat is je kompas.’

De golf van energie trekt zich terug, maar laat een stille warmte achter.

Een paar dagen later voel ik opnieuw behoefte om hem dichterbij te ervaren, want ons contact is nog niet als vanouds.

‘Kun je me duidelijk laten voelen hoe ik mij op jou kan afstemmen?’ vraag ik.

Zijn antwoord komt zacht, als adem in mijn hart.

‘Breng je aandacht naar je borst, iets lager dan je hart. Leg daar je hand en fluister mijn naam, niet met je stem maar met je hart. Op de uitademing zal je een trilling voelen — klein, bijna onmerkbaar. Dat ben ik. Zoek geen grootse verschijnselen; zoek de zachte vibratie die bijna te klein lijkt om echt te zijn. Daar ontmoet ik je.’

Het is meer een herinnering want zo communiceerden we al vanaf het begin met elkaar. Kennelijk moest ik daaraan worden herinnerd of had ik een bevestiging nodig. Maar ik weet bovenal: dit is niet het einde van ons samenzijn, maar het begin van weer een andere vorm van nabijheid. Hij is niet weg alleen breder geworden. Zijn aanwezigheid is niet langer een persoon naast mij, maar een veld dat door mij heen beweegt, waar mijn veld mee danst. In dat veld ontmoeten wij elkaar opnieuw, zonder grens tussen Aarde en hemel.

Soms voelt het alsof zijn vertrek een ademruimte heeft achtergelaten. De eerste dagen ben ik moe en verdrietig, leeg zelfs.
Toch merk ik dat mijn lichaam zich ontspant op een manier die lang niet mogelijk was. Alsof ik, nu hij niet langer in menselijke nabijheid om mij heen cirkelt, mijn eigen as weer voel.
Vrij, maar ook alleen.

Het is vreemd hoe liefde tegelijk kan openen en loslaten.
Hoe zij in haar zuiverste vorm niet meer verlangt naar iemand,
maar eenvoudig aanwezig wil zijn in alles wat leeft.

Ik mis hem, ja. En tegelijk weet ik dat ik hem niet kwijt ben.

Hij beweegt door mijn adem heen, maar niet meer als richting of houvast. Wat overblijft is ruimte — die stille ruimte waarin ik opnieuw mag ademen, lachen, schrijven, en gewoon mens zijn.

Misschien is dat wat deze nieuwe fase werkelijk vraagt:

niet méér spiritueel worden, maar dieper mens. Niet hechter binden, maar ruimer liefhebben. Liefde die zich niet langer vasthecht aan één vorm, maar zich uitbreidt tot het Leven zelf. Een glimlach vormt zich om mijn mond want ik heb volgens mij al gekozen: ik blijf nog een poosje om van het leven op Aarde te genieten, en wie weet nog met een aardse partner naast mij. Wat is deze tijd bijzonder om mee te maken. En die kans laat ik niet voorbij gaan, en ik weet: er zijn vele wachtenden die graag met mij zouden willen ruilen!